

Sygn. akt: III U 1731/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 września 2014r. w O.

sprawy z odwołania J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 30.09.2013r. znak (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. O. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.07.2013r. do 30.06.2015r.
2. w pozostałym zakresie odwołanie oddala;
3. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30.09.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił J. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

J. O. decyzję powyższą zaskarżył, wnosząc od niej odwołanie. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że stwierdzone u niego uprzednio przez biegłych lekarzy schorzenie występuje nadal i powoduje w swych skutkach całkowitą niezdolność do pracy. Podkreślił, że w stanie jego zdrowia nie nastąpiła żadna poprawa. Nadal utrzymują się objawy bólowe kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i objawy rwy kulszowej oraz bóle kręgosłupa szyjnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości podnosząc, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS odwołujący został uznany aktualnie za zdolnego do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z 13.05.1993r. ZUS przyznał J. O. rentę inwalidzka według II grupy inwalidów. W orzeczeniu z dnia 21.04.1999r. lekarz orzecznik ustalił u odwołującego całkowitą niezdolność do pracy. Uprawnienia do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy były odwołującemu kilkakrotnie przedłużane, ostatnio w decyzji z 28.06.2011r. na okres do 30.06.2013r. W związku z upływem okresu, na jaki świadczenie przyznano, odwołujący zwrócił się do (...) Oddział w P. o ustalenie jego uprawnień do renty na dalszy okres. W celu ustalenia powyższych uprawnień, odwołującego skierowano na badanie lekarskie, po przeprowadzeniu którego, lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 19.06.2013r. stwierdził, że J. O. jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do 30.06.2015r. Z orzeczeniem lekarza orzecznika nie zgodził się J. O., który od powyższego orzeczenia złożył sprzeciw. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 07.08.2013r. stwierdziła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Wobec powyższego ZUS decyzją z dnia 30.09.2013r. odmówił J. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (vide dokumenty z akt rentowych i dokumentacji lekarskiej).

Odwołanie J. O. okazało się zasadne, ale jedynie częściowo.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. W myśl art. 58 ust. 1 pkt 5 powoływanej ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy, uważa się za spełniony, jeżeli ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, jeśli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Przy czym zgodnie z ustępem 2 tegoż przepisu okres ten winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust.1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W świetle cytowanych wyżej przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania J. O., było ustalenie czy jest on nadal niezdolny do pracy, jak też ustalenie czy jest to częściowa czy całkowita niezdolność do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującego, którzy w złożonej opinii, po przeprowadzeniu badania odwołującego oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą stanu jego zdrowia, rozpoznali u niego: zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego w przebiegu zmian o charakterze zwyrodnieniowo – dyskopatycznym, niedowład nerwu strzałkowego po stronie lewej, nadciśnienie tętnicze, przykurcz Duputrena dłoni prawej oraz stan po operacyjnym leczeniu złamania podudzia prawego w dzieciństwie W konkluzji biegli stwierdzili, że stwierdzone

schorzenia powodują częściową niezdolność do pracy na okres dwóch lat. W uzasadnieniu biegli podnieśli, że nadciśnienie tętnicze nie dało żadnych powikłań narządowych ani niewydolności serca i nie powoduje niezdolności do pracy. Wskazana jest modyfikacja leczenia. Biegli stwierdzili, że stwierdzane w badaniu neurologicznym odchylenia nie powodują całkowitej, a jedynie częściową niezdolność do pracy na okres 2 lat.

Do powyższej opinii zastrzeżenia zgłosił organ rentowy podnosząc, że biegli w swojej opinii nie odnieśli się do kwalifikacji zawodowych ubezpieczonego, a jest to warunek niezbędny przy orzekaniu o niezdolności do pracy. Podnieśli, że stwierdzane przez biegłych odchylenia w badaniu przedmiotowym są niewielkie, bez progresji w długoletniej obserwacji, bez istotnych zaburzeń chodu i bez istotnego upośledzenia funkcji rąk. W tej sytuacji orzekanie częściowej niezdolności do pracy jest nieuprawnione. Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o powołanie innych biegłych.

Zważywszy na treść zastrzeżeń organu rentowego Sąd uznał za zasadne w pierwszej kolejności zobowiązanie biegłych do wydania opinii uzupełniającej i ustosunkowanie się do zastrzeżeń organu rentowego.

Biegli w opinii uzupełniającej wskazali, że odwołujący jest pracownikiem fizycznym, wykonującym pracę ślusarza – spawacza, co wymaga przebywania w pozycji wymuszonej, co uniemożliwia wykonywanie pracy. Doprecyzowali też datę powstania częściowej niezdolności do pracy określając ją na 01.07.2013r.

Odwołujący nie złożył żadnych merytorycznych zastrzeżeń do opinii, podnosząc jedynie na rozprawie, że w jego ocenie jest nadal całkowicie niezdolny do pracy. Organ rentowy również do tej opinii złożył zastrzeżenia podnosząc, że w dalszym ciągu nie zgadza się z opinią biegłych sądowych w kwestii orzeczenia częściowej niezdolności do pracy. Zdaniem organu rentowego odwołujący posiada możliwość podjęcia pracy fizycznej bez dużych obciążeń wysiłkiem.

Sąd powyższy wniosek organu rentowego w oparciu o art. 217 § 3 kpc oddalił, uznając, że sporne okoliczności zostały już wyjaśnione. Argumenty podniesione w ostatnim piśmie procesowym organu rentowego stanowią niejako powtórzenie zastrzeżeń do pierwszej opinii biegłych wydanej w przedmiotowej sprawie i nie uzasadniają zdaniem Sądu stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnych biegłych. Odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego w kontekście jego zdolności do pracy dokonana przez organ rentowy, nie zawierająca przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowych opinii lub co najmniej miarodajność tę poddających w wątpliwość, nie może zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnego zespołu biegłych. Wskazać należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, potrzeby powołania kolejnego zespołu biegłych nie widział.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych z dnia 21.12.2013r., uzupełnionej opinią z dnia 10.04.2014r. Podkreślić należy, że wydane one zostały przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującego jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującego. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski biegłych są rzeczowe, spójne i logiczne. Wynika z nich, że stan zdrowia odwołującego czyni go aktualnie częściowo, a nie całkowicie niezdolnym do pracy, na okres dwóch lat od daty wstrzymania świadczenia. Przypomnieć należy że odwołujący od 1999 roku był kwalifikowany jako całkowicie niezdolny do pracy ze względu na schorzenia narządu ruchu o charakterze neurologiczno - ortopedycznym. Wysoce nieprawdopodobna wydaje się więc teza organu rentowego, by aktualnie blisko 60 – letni odwołujący odzyskał taką sprawność ruchową, która uzasadniałaby przyjęcie, że jest on aktualnie w pełni zdolny do pracy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść cytowanego wyżej art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i w pkt. 1 wyroku przyznał J. O. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres tj. od dnia 01.07.2013r. do 30.06.2015r. W pozostałym zakresie odwołanie J. O. w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd oddalił. Brak było bowiem

podstaw do uznania, że odwołujący jest aktualnie całkowicie niezdolny do pracy. W tym zakresie Sąd w pełni podzielił wnioski biegłych sądowych opiniujących odwołującego w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. Odwołujący w toku postępowania przedstawił nową dokumentację lekarską, która nie była znana organowi rentowemu. Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.